

นิทานเรื่อง เจ้าหนูวิเศษ

“ป๊นป๊น” เป็นหลานของช่างทำธนูฝีมือเยี่ยม พ่อกับแม่ของป๊นป๊นฝากเขาเอาไว้กับคุณปู่ก่อนที่พวกเขาจะลาขึ้นสวรรค์ไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ป๊นป๊นเสียใจที่เขาไม่มีโอกาสได้อยู่กับคุณพ่อคุณแม่ แต่เขาก็ยังรู้สึกดีที่อย่างน้อยเขาก็ยังมีคุณปู่ผู้คอยเฝ้าห่วงใยเขาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

ป๊นป๊นรักคุณปู่มาก และแน่นอน...คุณปู่ก็รักป๊นป๊นด้วยเช่นกัน ป๊นป๊นมักจะเฝ้ามองคุณปู่ในขณะที่ท่านกำลังลงมือทำธนูด้วยความตั้งใจ เมื่อป๊นป๊นเห็นคุณปู่ทำธนูอยู่บ่อย ๆ ป๊นป๊นจึงนึกอยากที่จะทำธนูขึ้นมาบ้าง ด้วยเหตุนี้ ป๊นป๊นจึงเริ่มต้นฝึกทำธนู โดยเขามักจะขอให้คุณปู่ช่วยชี้แนะวิธีการทำธนูให้กับเขา

ธนูคันแรกของป๊นป๊นเสร็จสมบูรณ์ขึ้นในวันที่ป๊นป๊นมีอายุ ๗ ขวบ ป๊นป๊นภูมิใจในผลงานการทำธนูของเขา และเมื่อป๊นป๊นอายุ ๑๒ ขวบ ป๊นป๊นก็กลายเป็นช่างทำธนูที่มีฝีมือในการทำธนูและยิงธนูไม่เป็นสองรองจากใคร

อยู่มาวันหนึ่ง คุณปู่ของป๊นป๊นล้มป่วยลงด้วยอาการที่น่าเป็นห่วง คุณหมอประจำหมู่บ้านต่างพากันถอนใจ เพราะอาการป่วยของคุณปู่หนักเกินกว่าที่แพทย์ประจำหมู่บ้านอย่างพวกเขาจะช่วยเยียวยาเอาไว้ได้

คุณหมอตานหนึ่งได้เปรียบกับป๊นป๊นว่า หากได้หมอมือที่เก่งกว่านี้ อย่างเช่นหมอหลวงของพระราชามาช่วยทำการรักษา คุณปู่ก็น่าจะหายป่วยได้ไม่ยากนัก ป๊นป๊นรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่เขาคงไม่อาจช่วยให้คุณปู่หายจากอาการป่วยที่แสนทรมาณนี้ได้ ใคร ๆ ก็รู้ว่าหมอหลวงคือหมอของพระราชานั่นเอง มันจึงเป็นไปได้ที่หมอหลวงจะมารักษาคณปู่ให้กับเขา

แต่โชคดียังเป็นของคุณปู่และป๊นป๊น เพราะในช่วงเวลานั้น พระราชาได้จัดการแข่งขันการยิงธนูระยะไกลขึ้น พระราชาทรงประกาศว่า ผู้ที่ชนะ สามารถขอรางวัลอะไรก็ได้ตามใจปรารถนา ป๊นป๊นรู้ว่าเขาต้องการจะขออะไรจากพระราชานั่นเอง ป๊นป๊นจึงรีบสมัครเข้าร่วมแข่งขันอย่างไม่ลังเล

เหล่าขุนนางต่างพากันหัวเราะเยาะเมื่อเห็นเด็กน้อยอย่างป๊นป๊นแบกธนูไม้คันใหญ่ยักษ์เข้ามาสมัครร่วมแข่งขัน ด้วยความที่มีผู้สมัครเข้าแข่งขันอยู่ก่อนแล้วเพียง ๓ คน คือชายหนุ่มผู้เกิดในตระกูลสูง นักรบร่อนเร่ผู้หยาบช้ำ และอัศวินจากประเทศตะวันตก ดังนั้น พวกขุนนางจึงยินยอมให้ป๊นป๊นเข้าร่วมการแข่งขันได้ โดยพวกเขาจัดลำดับให้ป๊นป๊นยิงธนูเป็นคนสุดท้าย เพื่อให้ป๊นป๊นกลายเป็นตัวขบขันและสร้างสีสันให้กับการงาน

เมื่อเวลาของการแข่งขันมาถึง เหล่าทหารก็พากันผูกด้ายแดงเข้ากับปลายลูกธนูของผู้เข้าแข่งขันทั้ง ๔ คน ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนมีโอกาสในการยิงธนูคนละ ๑ ครั้ง ซึ่งหากลูกธนูของใครพาด้ายแดงไปได้ไกลที่สุด บุคคลนั้นก็จะถือว่าเป็นผู้ชนะของการยิงธนูระยะไกลในครั้งนี้

บุคคลแรกที่ยิงธนูก็คือชายหนุ่มผู้เกิดในตระกูลสูง ชายหนุ่มคนนี้สามารถยิงธนูไปปักที่ต้นไม้ซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลถึง ๕๐๐ ก้าว ส่วนนักบรอร่นร่ผู้หยาบช้านั้น เขาตั้งใจวาดฝีมือด้วยการยิงธนูทะลุผ่านธนูลูกแรก แล้วปล่อยให้ลูกธนูทะลุวงผ่านต้นไม้ไปตกอยู่ในป่าที่บึงซึ่งห่างออกไปวัดได้ ๑๐๐๐ ก้าว แต่ที่น่าอัศจรรย์ที่สุดก็คือฝีมือการยิงธนูของอัศวินจากประเทศตะวันตก เพราะเขาสามารถยิงธนูข้ามป่าที่บึงไปตกที่ด้านหลังของภูเขา ซึ่งเมื่อวัดระยะทางแล้ว เขาเป็นผู้ที่ยิงธนูได้ไกลที่สุด คือไกลถึง ๒๐๐๐ ก้าวเลยทีเดียว

และแล้ว...โอกาสในการยิงธนูของปันปันก็มาถึง ผู้คนต่างพากันหัวเราะขบขันเมื่อเห็นเด็กน้อยแบกธนูคันใหญ่ยักษ์เข้ามาตั้งท่าเตรียมพร้อมที่จุดตั้งต้น และเมื่อทหารให้สัญญาณในการยิงธนู ปันปันซึ่งตั้งสมาธิและจรดหัวใจไว้ที่ปลายธนูอยู่แล้ว ก็ค่อย ๆ ทำการเหนี่ยวสายธนูอย่างช้า ๆ จนคันธนูโค้งเกือบเป็นรูปวงกลม และเมื่อปันปันปล่อยมือจากสายธนู คันธนูก็ดีดตัวกลับ ทำให้ลูกธนูพุ่งฉับตัดอากาศไปว่องไวราวกับสายลม

ผู้คนต่างพากันตกตะลึงจนพูดไม่ออก ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า เด็กตัวเล็ก ๆ อย่างปันปันจะสามารถยิงธนูได้แรงถึงเพียงนี้ แต่เมื่อทหารลงมือคันธนูเพื่อวัดระยะ สิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เพราะแทนที่ทหารจะพบลูกธนูตกไกลออกไปอย่างที่หลายคนคาดหวัง ลูกธนูกลับตกอยู่ในพุ่มไม้ห่างจากจุดตั้งต้นเพียงแค่ ๑๐ ก้าวเท่านั้น และนี่คือความจริงที่ปันปันไม่อาจปฏิเสธได้

แต่โชคของปันปันก็ยังคงมีอยู่ เพราะในขณะนั้น พระราชาผู้ทรงความยุติธรรมได้ชมการแข่งขันมาโดยตลอด พระราชาทรงสงสัยว่า เพราะเหตุใดลูกธนูของเด็กน้อยจึงพุ่งไปได้ไม่ไกลอย่างที่ควรจะเป็น ดังนั้นก่อนที่พระองค์จะทำการประกาศตัวผู้ชนะ พระองค์จึงสั่งให้ทหารลองวัดความยาวของด้ายสีแดงที่ผูกติดอยู่กับปลายลูกธนูของปันปันให้แน่ใจเสียก่อน

เมื่อทหารลงมือวัดความยาวของด้ายสีแดงโดยเริ่มวัดจากจุดตั้งต้น ผลที่เกิดขึ้นก็คือ...ทหารต้องเดินวนรอบโลก ๑ รอบจนกระทั่งกลับมาที่จุดตั้งต้นอีกครั้ง แล้วเดินต่อไปอีก ๑๐ ก้าว จึงวัดความยาวทั้งหมดได้ครบถ้วน ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ลูกธนูของปันปันพุ่งทะยานไปได้ไกลที่สุด โดยเดินทางไปรอบโลกภายในเวลาเพียงแค่พริบตาเดียว

ในที่สุด ปันปันก็ได้เป็นผู้ชนะ และเมื่อพระราชาทรงถามว่า ปันปันต้องการอะไรเป็นรางวัลสำหรับชัยชนะในครั้งนี้ ปันปันจึงรีบตอบพระราชาด้วยความมุ่งมั่นว่า สิ่งเดียวที่เขาต้องการคือเขาอยากขอยืมตัวหมอลวงให้ช่วยไปรักษาคุณปู่ผู้เป็นที่รักของเขา

พระราชาทรงชื่นชมในความสามารถและความกตัญญูของปิ่นปิ่น ดังนั้น หลังจากที่หมอลหวงทำการรักษาคุณปู่จนหายป่วยแล้ว พระราชาจึงรับปิ่นปิ่นกับคุณปู่ให้เข้ามาอยู่ในพระราชวัง โดยมอบหมายให้ปู่หลานทั้งสองคอยฝึกฝนพลธนูของกองทัพให้มีความสามารถมากขึ้นเรื่อย ๆ

และแล้ว..นิทานเรื่องนี้ก็จบลงอย่างมีความสุข

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความมุ่งมั่นในการทำสิ่งที่ยากลำบากและความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณเป็นสองคุณสมบัติที่สำคัญในการดำเนินชีวิต เพราะไม่มีความสำเร็จใดที่ได้มาโดยง่าย ทุกสิ่งล้วนต้องอาศัยความพยายาม อดทน และไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ในขณะเดียวกัน การตระหนักรู้ถึงบุญคุณของผู้ที่เคยช่วยเหลือหรือสนับสนุนเราก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะคนที่ไม่ลืมบุญคุณมักได้รับความเมตตาและความช่วยเหลือตอบแทน

แม้ว่าระหว่างทาง เราอาจต้องเผชิญกับอุปสรรค ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาต่าง ๆ หรือการดูแคลนจากผู้อื่น แต่หากเรามีความตั้งใจจริง ยึดมั่นในความดี และไม่ยอมแพ้ต่อคำวิจารณ์หรืออคติ เราก็จะสามารถพิสูจน์คุณค่าของตัวเองได้ คนที่ตัดสินผู้อื่นเพียงเปลือกนอกมักมองข้ามศักยภาพที่แท้จริงของพวกเขา แต่โอกาสและความยุติธรรมจะช่วยเปิดทางให้คนที่มีความสามารถและความตั้งใจได้แสดงศักยภาพของตน

นอกจากนี้ ความเมตตาและความเสียสละก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้เกิดความสุขร่วมกันในสังคม เมื่อเราช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความจริงใจ ไม่เห็นแก่ตัว และพร้อมแบ่งปันในสิ่งที่เรามี สังคมก็จะเต็มไปด้วยความอบอุ่นและความสามัคคี ความสำเร็จที่แท้จริงไม่ได้อยู่เพียงแค่ความสำเร็จส่วนตัว แต่ยังรวมถึงการสร้างผลกระทบเชิงบวกต่อผู้คนรอบข้าง

ดังนั้น หากเรามีความมุ่งมั่น อดทน ซื่อสัตย์ และกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ พร้อมทั้งมีเมตตาต่อผู้อื่น ไม่ตัดสินใครเพียงเปลือกนอก ความสำเร็จและความสุขที่แท้จริงก็จะเป็นสิ่งที่เราสามารถไขว่คว้ามาได้ และสังคมก็จะกลายเป็นสถานที่ที่น่าอยู่สำหรับทุกคน